

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
NAGYKANIZSA
 Kazinczy-u. 3.
TELEFON-SZÁM 78.
 egy mellékállomással.

A szerkesztőséget illető közlemények a szerkesztőség címére küldendők. — Kérlek megőrzésére nem vállalkozik az üres leveleket nem vesz figyelembe a szerkesztőség.

Hirdetéseket és nyilatkozatokat díjtalanul személynél vesz fel a kiadóhivatal.

ZALA

POLITIKAI NAPILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Helyben	Postai
házhoz hordva:	székküldéssel:
Egy hóra 1.20 K	Egy hóra 1.50 K
Negyedévre 3.50	Negyedévre 4.50
Félévre 7.—	Félévre 9.—
Egész évre 14.—	Egész évre 18.—

Egyes szám ára 6 fillér.

Mulatságok, bálj kimutatások és magán-közlemények soronként 50 fillér.
 Eljegyzési és esküvői újságok díja 5 korona. — Kiszámlázásért 6 korona.

XXXVII. évf. 265. szám.

Nagykanizsa, vasárnap, 1910. november 27.

Kiadóhivatalunk:
Zala Hirlapkiadó és Nyomda Rt.

Vármegyénk székhelyén.

Nagykanizsa, november 26.

(n. s.) Vicinálison és Szentivánon át most jöttem vármegyénk székhelyéről, Zalaegerszegről. Ott most javában dúl a bonyodalom, melyet olvasóink „Város és vármegye” — „Alspán és polgármester” — „Hja, a takaréki!” — és egyéb sokat jelentő címeken ismernek. Zalaegerszeg közléte rég nem volt oly élénk, mint mostanában, amivel azonban korántsem akarunk elismeréseket szavazni, mert ez az élénkség mindent inkább jelent, mint produktivitást. — Ezt az élénkséget közelebbről megjelölve veszekedések, kanapépörök szakadatlan láncolatának minősíthetjük, ami annál találhatóbb, hogy a kanapépörökben csakugyan a kanapét, a sajtót szidják megkapó egyértelműséggel azok, kik semmi más kérdésben nem értenek egyet. Azt rendbenválonak találják, hogy a rokonszenves, haladni vágyó város kerekéit örökös szétúszással, belső villongásokkal lekötik, de azt nem tűrik, hogy valaki, vagy valami e nyilvánvaló, sőt immár riktó tényekre rámutasson. Ez mindenesetre érdekes, de nem szokatlan jelenség; a közéleti kritikának ezen át kell esnie mindegy olyan helyen, mely a kedélyes konzervativizmus és a modern haladás választóán áll. És Egerszeg ma itt áll. Bármily munkátlan és meddő is az egerszegi közélet mostani élénk ver-

keringése, annyiban örvendetes, hogy új idöket jelez, aminthogy csakugyan új városfejlesztő tervek fölvételéből sarjadt. A haladó Egerszegnek is át kell esnie a fejlődő legtipikusabb gyermekbetegségen, a sajtóellenességen, az averzió minden közéleti bírálattal ellen. Ez is egy stációja a haladásnak és örvendetes, hogy Egerszeg legalább idáig eljutott.

Az egerszegi bonyodalmakat találhatóan jeleztük a „Város és vármegye” címmel, mert e ponton csakugyan e két intézmény hadakozik egymással. Nem azért, hogy a háborút keressék, hanem a dolgok természeténél fogva. Ahol a város oly közel van a vármegyéhez, — mint Egerszegen, ott a város fejlődési potenciája okvetlenül beleütözik a vármegyének eléje meredő bástyáiba. Szándékosság, személyi tendenciák nincsenek a bonyodalom mögött és ezért remélhető, hogy a harci zaj el fog ülni, a város fejlődése meg fogja ásni magának azt a medret, mely sértetlenül hagyja a vármegye területeit. Csupán az eszmék, törekvések és hatásköri megállapítások e tisztulási folyamata jár némi közéleti forradalommal.

Egyet minden oldalról a legkétségesebb örömmel meg kell állapítani: a kétségen felüli való jóhiszeműséget. Ez vezérli a vármegyét, a város vezetését és a városi közgyűlés és kontúrokkal kialakult pártjait. Minden tényező

a köz érdekeit akarja szolgálni, bár más felfogásokkal, más utakon. Tehát nem egyéni vonatkozások megszüntetést, szimpátiák és anti-pátiák kicsérélődésétől, csupán a fejlődést jelentő eszmék tisztázásától remélhető a rend és a béke helyreállása. Ez pedig előbb-utóbb be fog következni.

Egerszeg fejlődik, egyre újabb tervekben vajadik. A fejlődés forradalmat jelent, ennek pedig velejárója a régi, elkopott szervek fájdalmas pusztulása. Ha e fejlődési harcra vannak és lesznek is sebesülteik, maga a fejlődés ténye mindenképpen örvendetes és kárpótál az időleges, átmeneti fájdalomakért.

A humanizmus Nagykanizsán

Valami régen, valami nagyon fáj már sok embernek Nagykanizsán, ami nem igen jut hangosbáb szó-szárnyára; amit csak úgy egymás között, bizalmasan szoktak fölelegetni még azok is, akik néma, csendes, őszinte részvétellel keresik a nagy társadalmi különböző rétegeinek fájó sebeit.

Megkíséreljük megérteni, kifejezni kellő tapintatossággal, köteles kiméllettel, ami sok embernek fáj; amit tehát e sorokból is nagyon sokan meg fognak érteni, ha az ugynevezett erősebb rámutatás módjával is egyáltalán nem fogunk, mert nem is akarunk élni.

Nagykanizsán a humanizmus szelleme valóságos töbződik. Ugy is irhattam volna: mulat, sportol, látványos felvonulásokkal rendez; csak, a nem tudom: mi őrzi, hogy végig nem kurjongatja a nagy nyilvánosság tágas területeit.

Nagyon-sokszor zavarban vagyok, és bizonyára nagy zavarban van sok más ember is, amikor a humanizmus szelleme megjelen a maga jól ismert és megszokott területein. Sehogysem bírja az ember egész határozottan megállapítani, hogy minket csaptak-e be annak idején, mikor velünk a humanizmus szellemét megismertették, vagy most akarják-e becsapni a világot, mikor a humanizmus szellemét a fórumon be-bemutatják.

A humanizmusnak az a szelleme, amit mi annak idején megismertünk olyan igénytelen, olyan szerény rejtőzködő, topva-surrantó, olyan zárkózott, hangtalan volt, hogy a legnagyobb erőfeszítéssel sem bírtuk soha tetten érni. Csak áldott nagy jószágának eredményeiből bontakozott ki előttünk a maga nagyságában, szépségében, mikor tovasurrannása után láthatatlan utját a halákhölyök ragyogó gyöngyei jelezték.

A humanizmusnak az a szelleme, amely ma jelen meg előttünk Nagykanizsa fórumán, egészen más: Ennek megjelenése fejlődési, szertartásos. Nem is elégtelen fényével vonul fel, hanem valami földöntúli látszó megjelenéssel. Mint-ha csak az egyházfejedelem, a pápa, jönne följön-füst gomolygó felhőzetében, megszhangzó harsonák, tőragatók főnséges zöngéje mellett. Leborulást, porbaomlást váró megjelenést ez, mely áldása fejében liódatot követel és parancsol.

Azt volna jó most már csak egész biztosan tudni, hogy melyik hát a humanizmus igazi szelleme.

Ha a nálunk bemutatkozó szellem nagyon erős jellemző vonásokban különbözik is attól a szellemtől, amelyet annak idején mi ismertünk meg a humanizmus szellemétől: elfogadnók szívesen ezt is, csak ne nyomulnának elénk minduntalan olyan megdöbbentő vagy legalább is mélyen elszomorító képek, amelyek azt mutatják, hogy a zajos, ünnepies, szertartásos megjelenések, felvonulások fénye

Verhás Sándor.

Iria: Halis István.

„A mult hétén meghaltak” rovatát csak úgy futtában szokta végignézni az ember. De még a figyelmesebb olvasó szeme is kőzönyösen szaladt el Verhás Sándor nevé fölött.

Mert ugyan kicsoda tördők ilyen emberrel, kinek „városi koldus” a rangja? A szegénység általában rozsa illatú foglalkozás, de szegénynek is lenni, meg öregnek is lenni, dupla csapás. Ilyennek még a látása is megrontja az ember élvágyát.

A szegény gyermekekről gondoskodik az állam is, meg a társadalom is: adnak nekik meleg kabátot, téli csizmát. S az ajándék kiosztásakor éppen úgy örül az adakozó, mintha őt is valami öröm érné. Tetszik neki az újfajta gyermekcsapat, mert a kis gyermekek akkor is szépek, ha maszatolnak. Meg aztán örömlükben a gyermekek az ajándékozót kezet meg is csókolják.

De ki engedné kezét csókoltatni egy vén koldusot? Hiszen az undorodáson kívül könnyen kolerát is kaphat az ember? A lopongyos alakok táplálásáról pedig ne is beszéljünk! Ugy se látja senki, ha koplalnak. Mink ugyanis tudjuk előre, ha látjuk reszketését, hogy a pálinka miatt van.

„Nem érdemes a részeges disznón segíteni!” mondjuk nyugodtan és leülünk levestünk mellé. Persze nem fejtjük ki meg arról, hogy a leves után konyakot kell inni. A pecsénye után pedig vörösbort.

Csodálatos, hogy Szekeres Józsefnek van kedve kikérdegetni a piszkos aggasztánok baját, kik talpaitan cipőben csoszognak és akiknek „ruházata” jobban elriaszt, mint egy madáríjesztő rongy? Még csodálatosabb, mikép romolyan azt akarja, hogy lakást is kapjanak valami pajtában? Sőt még tüzelő fit is!

—Ézért a buzgóságért ugyan megdicsérik szemlől-szembe, de ha elfordulunk, akkor, — tisztesség ide, tisztesség oda, — muszáj elnevetni magunkat! Hiszen, ha lakásuk meg tüzelőfájuk leaz a kanizsai koldusoknak, akkor úgy élnek, mint a katonok!

Verhás Sándor pedig úgy tobakóll volna a szegényes palotában, mint egy igazi pilapók! Kiváló, ha visszakaphatta volna — lából készült — burkolatellenjét, melyet egy forint kölcsön hipotékjára fejében drága kincs gyanánt örülünk az árva pénz-tárbán.

Bizony Verhás Sándor tobakóll. Ez az egy őrí ezen-szélye maradt meg.

Régi nemesi családából származott. És mégis annyarság volt egész életé.

Valami olyan volt benne, ami hiányzik a közönséges emberektől: a szabadság imádása.

Hát ez nagy baj! De még nagyobb szerencsétlenség volt, hogy mindenhez értett a világon. Mert az ilyen ember mindig szerencsétlen.

Verhásnál különben már ifju korában kezdődött a szerencsétlenség.

Apja jó módban élő püspöki számtartó volt Szombathelyen. Házassága meg volt áldva vagy tíz gyermekkel.

Sándor volt a legidősebb. Tizenhét éves korában a gimnázium utolsó osztályába járt. Az egész család nyugodt volt őrsora fölül. A püspök ő eminenciája megígérte, hogy a gazdaságba beveszi irnoknak. Talán még tisztított is lesz belőle.

Ekkor kiütött a forradalom. Sándornak persze az volt az első dolga, hogy beálljon honvédek.

A gondos apa pedig csatládja biztosítására gondolt.

Mert egyszerre bizonytalanná vált minden: a vagyon, az emberi élet, a magyarság fennmaradása.

Az öreg számtartó úgy gondolkodott, hogy a pénznek leginkább hasznát lehet venni az olyan zavaros világban. És ami legfontosabb: könnyű elrejtleni.

Uladta szép házat nyolcezer forintért a az ára fejében kapott gyönyörű Kossuth-bankókat elletve székely östere.

Alig egy év mulva hivatalosan elkobozták a magyar bankókat és a piacon nyilvánosan elégették. Sohase adtak egy fillér kárpótlást se érte.

Sándor pedig hazajött, miután jól kiverkedte magát. Ő eminenciája már nem alkalmazta gazdaságában a rebellis kutyát, aki az Isten kegyelméből uralkodó király ellen kardot rántott. A volt honvédhuzár igyekezett elbujni otthon, de könnyebben feloldozták, mint a Kossuth-bankókat. És besorozták osztrák katonáknak.

Mikor aztán sok évi szolgálat után hazabocsátották a katonaságtól, akkor még mindig szomorú idö volt. Semmiféle foglalkozást nem tudott kapni.

A szomorú magyarba a színészek igyekeztek lelket verni. Verhás is misziót akart teljesíteni: beállt színésznek.

Persze meguntá hamarjában.

Egy darabig hanyódot, aztán sikerült gazdatiszt állást kapni. Meg is házasodott.

Később pedig csőndbiztos lett a vármegyén.

Róla másoltam regényemben, a Pusztuló Világban, Bán Gábor perferketor alakját.

Csak hogy a regényben kisegítettem a nyomorúságból, míg a valóságban ez nem volt módomban. Mert ha még így megy tovább, akkor reám is inkább illik a városi tanácsos helyett a városi koldus címe.

(Folyt. köv.)

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
NAGYKANIZSA
 Kaszincegy-u. 3.
TELEFON-SZÁM 78.
 egy működő állomással.

A szerkesztőséget illető közlemények a közkeletűség című kiadványunk. Kéziratok megőrzésére nem vállalkozunk és látleletlen leveleket nem vesz figyelembe a szerkesztőség.

Hirdetéseket és nyilatkozat díjtáblálat szerinti vesz fel a kiadóhivatal.

ZALA

POLITIKAI NAPILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Helyben	Postai
házhoz hordva:	szétküldéssel:
Egy hóra 1.20 K	Egy hóra 1.50 K
Negyedévre 3.50 „	Negyedévre 4.50 „
Félévre 7 — „	Félévre 9 — „
Égész évre 14 — „	Égész évre 18 — „

Egyes szám ára 6 fillér.

Mulatságok, béli kimutatások és magán-közlemények sorozatát 50 fillér.

Eljegyzei és esküvői ártatásait díj 5 korona. — Közzétételükért 6 korona.

XXXVII. évf. 266. szám.

Nagykanizsa, kedd, 1910. november 29.

Kiadóhivatal: Zala Hirlapkiadó és Nyomda Rt.

Az indemnitás.

Nagykanizsa, november 28.

A polgári perrendtartás tárgyalásának rendjét és békéjét már ma ismét háborus zaj váltja fel. A képviselőház ma kezdte tárgyalni a négyhónapos indemnitási javaslatot és ennél a pontnál az ellenzék ismét akcióra lép. A többi ellenzéki pártok terveinek részletei ismeretlenek előttünk, azt azonban tudjuk, hogy a Justh Gyula vezette alatt álló függetlenségi párt az indemnitás kapcsán fölveti a kormány iránt való bizalom kérdését és nem fogja egykönnyen engedni, hogy az országot normális parlamenti állapotok között tizenhat hónapra át rendes költségvetés nélkül hagyják.

Januárban lesz egy éve, hogy a Khuen-kormány elfoglalta helyét. Bár kellően az sem indokolható, hogy ez az esztendő költségvetés nélkül telt el, az azonban egyszerűen alkotmányjogi abszurdum, — hogy normális viszonyok közt letegy esztendő alatt a jövő évi költségvetést nem tudták elkészíteni. Az egész esztendőnek a polgári perrendtartás az egyetlen pozitív eredménye, ez azonban nem köthető le a kormány idejét és munkaképességét annyira, minden vonalon, hogy a jövő évi költség-előirányzatról ne gondoskodhattak volna. Nevezetesen, hogy az év folyamán a kormány mennyit hivat-

kozott a készülő költségvetésre, hányszor intette le ezzel a készülő ellenzéki akciót és hányszor jelentette be, hogy a jövő évi költségvetés időben való beterjesztésével a parlament munkarendjét visszahelyezi a legrendesebb kerékvágásába. Ez nem történt meg, ez pedig tisztán és egyedül a kormány hibája, melyért a parlamenti ellenzék a legkevésbé sem tehető felelőssé.

Ezt az elmúlt egy esztendő sovány eredménytelenségben telt el, pedig a kormánynak igazán rózsás parlamenti helyzete volt. Az ellenzékkel nem akadt baja, mert ez igen kevés vizet zavart. A parlament egyáltalában munkálanságra volt kárhóztatva s mint most ki-világlik, a kormányon belül sem tobzódott a munkakedv. Ilyen körülmények közt nagyon is érthető, ha az ellenzéknek sok szava lesz az indemnitási javaslatához és fölveti a kérdést, lehet-e bizalma a kormánynak, mely a kormányok részére termelt legalkalmasabb parlamenti viszonyok közt is költségvetés nélkül akar kormányozni.

A legszebb kilátásaink vannak arra, hogy az ország megint exlexbe kerül. E től a réntől ugyan ma már senki sem ijed meg, akkor sem, ha ezuttal bankexlexszel párosul is, de mindenesetre kellemtelen tény, mely nem használ az ország tekintélyének. Ezuttal ki fog felelni érte? A kormány ter-

mészetesen hivatkozni fog arra az igazságra, hogy a költségvetés és az indemnitás nem neki, hanem az országnak kell; az ellenzékét még sem érheti vád azért, hogy az indemnitás ellen állást foglal, mert semmi sem szól amelyet, hogy ellenezte volna a költségvetést is, melynek idején való el nem készítése a kormányt vádolja. Bármennyire közjogellenes helyzet is az exlex, az indemnitás megszavazása nem választható el a kormány iránt való bizalom kérdésétől. Az országos érdek megővésének tehát az a kautélája, — hogy tudjon a kormány törvényes időre aproprációt, költségvetési felhatalmazást szerezni. Ha nem tud, ennek a következményeit nem az országnak, hanem a kormánynak kell viselnie.

A városi közgyűlés kuliszai mögöl.

— Sajtó tudósítónktól —

Zalaegerszeg, november 28.

(Mikor a polgármester érzékeny.) Ilyen eset is van. Megrovásra méltó tény, hogy egy ember, mikor a polgármester, egy pillanatra — ember talál lenni. Ehhez kétség nem fér. Csak a körülmények összehatalmítása ad kissé csiklandós jeleget a dolognak.

Nem város- és polgármesterügy ez. Egészen más és csodálatos, hogy mégis érdekes. A főszóras alkalmával a városi segéd- és kezelőhivatalnokokat, szolgákat, rendőröket, katonákat megszokták vendégnél a város költségén. Nem mindet, csak akik egész nap ott segédkeznek. Ezek

tudniillik nem kapnak napidiját. El nem igen szabadulhatnak, ennél meg csak kell. Egy ilyen vendégszolgálatra 70 koronányi díjat kellett kiutalni. A tanács javasolta ezt s miután a szervezési szabályrendelet erre tételen intézkedést nem tartalmaz, a régi gyakorlattal s azzal indokolta, hogy „nem kívánható a tisztviselőktől, hogy egész nap élen szomian működjenek közre a sorozatnál.“ Egyúttal a tanács figyelmét a szervezési szabályrendelet hiányára is felhívta a javaslat. Dr. Berger Bela kikelt az indokolás ellen, mert amire tiltó rendelkezés nincs, — ugymond, — az megkövetelhető a hivatalnoktól. Kívánta, hogy a közgyűlési határozat rendelkezésébe „hangsúlyoztasdék, hogy ez a kiutalás csak „kivétel“ s ez egy esetre szóló módon határozatik el!

Mikor panama jellegű tényekről van szó s a meglőrtént eset precedens jellegűt kell kizárni, akkor pompás és nagyszertű dolog kimondani a kivételiséget. De midőn a régi, korhadt gyakorlat megváltoztatására való törekvés magából, a tanács javaslatából kiültnik, akkor ez bizony csak olyan gyenge szúrás „a könnyelműen gazdálkodó“ tanácsnak.

Itt lett érzékeny a polgármester, itt tört fel az emberi jellemvonás belőle. Erélyesen visszautasította azt a feltevést, mintha ebben az ügyben a tanács hibázott volna. — Utólag helyretűtötte az érzékenységet is, megkövette a közgyűlést azért, hogy egy sőtörnek talál inszINUACIÓRA feljajdulni merészt. A közgyűlés igazolta a polgármestert s a mily egyhangulag fogadta el a tanács indítványt, ép oly egyhangulag vette vissza a Dr. Berger módosítványt.

Ezzel a dolog rendben van. Csak egy kérdés mégis előtérbe nyomul: Vajjon a szegény tisztviselőktől s egyebektől csak ugyan megkövetelhető-e, hogy élen-szomjan, napidij nélkül teljesítsenek nem

Verhás Sándor.

Ira: Halis István.

Csöndbiztoság idejében rengeteg tapasztalatot gyűjtött. Amellett olvasgatni is szereti, sőt meg régészeti is foglalkozott. Többi tudományát pedig alig lehetne felsorolni.

Nem volt olyan régi irás, melyet el ne tudott volna olvasni. Ismert mindenkit a vármegyén.

Emellett mesterségekhez is értett. Sőt gyógyítási is tudott.

A szegény ellen biztos gyógyszerre volt. Talán valami tudós pástor hagyta rá ezt a tudományt. Körözésből meg foghagymából készített valami kotyvalékok, mely egy-kettőre kihajtotta az emberből a sárkányt.

Nem volt az az elátkozott időjárás lyukszen, melyet pár nap alatt el nem tudott pusztítani saját készített füstromlával.

A székelyekért kiállónak különösen nyert olyan magasztos székért, melynek szeptor se volt varrása.

Aztán, vagy harminc év előtt, csinált olyan svülköt, hogy egy-egy háznál után létesztendő egy ragyogott a csizma, mint belámon koteja.

A csöndbiztos állást oda kellett hagyni egy jobb hivatali. Ugyanis belőle a közgyűlési állomásra. Az 1890. év végén a megyei tisztviselői java részében általi hivatalba léptek.

Verhás Sándor nevezték ki Kanizsára

Elcsinte jól érezte magát. A hivatalnok-társak barátságosak voltak egymáshoz is meg a felekhez is.

Pár év múlva azonban minden megváltozott. A hivatalnokokba beletűlt a civilizáció. Akinek száz forinttal több volt a fizetése, az különb embernek tartotta magát. Ehhez járult, hogy a bajos emberek hizelegtek neki, s lassanként mindenkitől megkövetelték a hízélgést.

Verhás hamisában megudorodott az új hivatalból.

Pedig mi volt az akkori pöflészkedés a mához?

Most a legtöbb felebbvaló kizárólag arra fordítja arasznyi élete minden munkáját, hogy tekintélyének úgynevezett megővéséért törzselkodik, a talpnyalakat pedig nemérdemelt jutalomban részesíti.

„Bizony a mi főnöki munkánk nem más, mint finomabb hóhér mesterség!“ mondta egy budapesti magyarországi tisztviselő, kívül néhány év előtt Keszthelyen találkoztam. Bizony egy humánus gondolkodású főnöknek vigyáznia kell, hogy az igaz ne súlyosítsa fölbárgoson.

Verhás hivatalnokodása idején még írható volt az állapot. Csak hogy Verhás érzékeny lelke nem tudta kiállni. Vagy nyolc évi szolgálatt után leköszont. Még azt az időt sem várta be, míg nyugdíjat kapott volna. Tűrtelény volt a pöflésztésről levő, mely a hivatali szobákat elhagyta. Elmentekül a soklény lakított helyiségekbe utána.

Verhás Sándor! Hízen te ismerted a

természetet! Hogyan kívánhattad, hogy a gilizta ne turkáljon a sárban, hanem röpüljön mint a madár?

Denikre Verhásnak nézni kellett valami után, mielő megélhesen.

„Egyetlenegy üveges van Kanizsán, pedig ekkora városban megéghet kettő is!“ Mondotta Verhás, és a kapott végkielégítést veit egy kis darab gyémántot, melyvel üveget lehetett metszeni.

Üveges lett.

Elmélőleg igazza volt Verhásnak. Meg lehetett volna élni a mesterségből. Csak hogy olyan kevés ablakot törtek be Kanizsán, hogy üvegy Lublitzné maga sem tudott megélni belőle.

Verhásnak abban kellett hagyni a mesterséget, mert nem akart munká. A gyémántot el kellett adni, hogy kenyeret vehessen.

Pedig, ha várni tudott volna 1905-ig, hát egyszerűen meggazdagodott volna. Mert akkor azeptember végén olyan jégeső esett, hogy Kanizsán beazért az ablakok háromnegyed része. Csak a városi tancsnak közel ötvene üveget kellett megcserélni.

Verhás egyre erősebben nyomta a szorn. Más ember milliomos lett volna tizedrészt tudással.

Verhás pedig nem tudta, vagy nem is akarta értékesíteni tudományát.

Nát a mikor már koldus volt, kezdetben akkor is vonaludva fogadott el néhány hatos díjat azokról, kiket meggyógyított. Később azonban már ráhény-

szertette a nyomorúság, hogy pénzért árulja tyukszemirtő szerét. Bizony jól esett, ha a honoráriumból bevasárolhatott egy kevés illatos tobakot. Hát még, ha maradt néhány féllér, hogy egy „fertály“ is lehet ehett inni! Ilyenkor beült valamelyik vendégülbe, és boldogan mesélgelt vidám történeteket. Ugy segítettek rajta, hogy litografusnak alkalmazták a városábanál, — rendőri becézés mellett. Később pedig végrehajtó lett.

Öregségére abhól is kísélt. Akkor aztán mindenféléhez kapkodott, hogy élhesen. A vallását is megváltoztatta: kálvinista lett és egy darabig a református gyülekezeti házában mint házmesteri tagult. Már pedig ahol szegény az ekézria, ott milyen szegény lehet a házmester?

De hát az irgalmatlan sors elől háiban bujkál a gyarló ember.

Verhás kiköptet a ház mesterségből is. Aztán az a reményesége sem vált be, hogy a Pécséit indított másfél száz ezer forintos perőt Tuboly Viktor megnyerte volna. Koldus lett egészen.

Már nem jutott bajuspédre sem. Vastag hajuzza és szemöldöke gondosak nátkit maradt. Mert a szemöldöke olyan borogatos volt, hogy belletit bajusznak is. Azt is bajuspédrevel kellett rendben tartani.

Verhás Sándor! Tudom, hogy könnyű volt meghalni, s hogy szabad lehetett megvárni az istenség újat, melyet giliszták sohasem fogtak megtalálni (Vége.)